

Prológus

Jayden Wilde egyszerű lánynak tartotta magát. Félhosszú, szőke haját szerény copfban hordta, halványsárga pólója és lenszínű sortja sem volt olyan feltűnő, mint a vele szemben sétáló miniszoknyás, jóformán csak bikinifelsőben flangáló lánycspat ruhái. Az arcát vidáman tartotta magasra, élvezve a napsugarak melengető táncát a bőrén. Könnyedén, szinte légiesen lépkedett az alig egy hónapos Escortja felé, közben arra gondolt, ő valóban csak egy dologban más, mint akármelyik ember az utcán.

Ő mérhetetlenül és felülmúlhatatlanul *boldog*. Imádott élni, imádta a kellemes szellőt mézszínű bőrén, imádta a szüleit, akik megvették neki azt a csodálatos, méregzöld autót a tizennyolcadik születésnapjára. Imádta a bátyjait, akik végre úgy ítélték, egyedül is vezetheti, és legfőképpen imádta a barátját, Steve-et, aki öt hónapja tartó felhőtlen kapcsolatuk megkoronázásaként bevallotta, hogy szereti.

Jayden sosem tartotta szerencsétlennek magát, ám a mostani szerencsésziáját sem igazán mertte elhinni. Felvették a kiválasztott egyetemre, megkapta a vágyott nyári munkát – harcművészeti alapismereteket tanít majd gyerekeknek –, és most Steve szerelmet vallott. Még sosem

szerette egy férfi sem, természetesen járt fiúkkal, csókolózott is velük, de azok csak rövid fellángolások voltak, nem olyan igazi szerelem, ami (bár még korai lenne kijelentenie) örökké fog tartani. A lány alig várta, hogy végre hazaérjen, és elmesélhesse a történeteket húgának, Lenának, aki a szoros testvéri kötelék mellett egyben legjobb barátnője is volt.

Fiús hobbijai ellenére Jayden nem volt férfias jelenség, igaz, imádta a harcművészeket, heti rendszerességgel járt lőgyakorlatokra, és úgy birkózott, hogy öt alkalomból kétszer lenyomta a bátyjait, az alakját sportosan nőiesnek tartotta. Vigyázott is a testére, nem mérgezte magát alkohollal vagy cigivel, minden reggel futni járt, hétfvégén úszott, és gyakran ment kirándulni. Mondhatni kicsattanóan egészséges volt, annak is érezte magát, talán ez volt, amit Steve olyan különlegesnek talált benne.

Az arcán jókedvű mosollyal ült be az Escortba, bekapcsolta a rádiót, amiben Madonna épp egy gyönyörű idegenről énekelt, és elindult haza. Halkan dúdolt, miközben azon tűnődött, lehetne-e boldogabb. Biztosan nem, hiszen most mindene megvolt, az élete tökéletesebb nem is lehetett volna. Talán csak egy tölcsér eperfagyi hiányzott a legfelhőtlenebb harmóniához. Hamar befordult a sarkon a kedvenc fagyizójához, és beszerzett egy hatalmas adaggal, amit élvezettel nyalogatott, miközben folytatta az útját hazafelé.

Hirtelen szólalt meg a mobilja. A táskája után kapott, a fagyit markoló kezével előhalászta a telefont, és vetett egy pillantást a kijelzőre. Steve volt az. *A férfi, aki szereti.*

– Steve? – Jayden hangja lágy volt, mint maga az a megfoghatatlan érzés, ami megremegettette a szívét. – Valami baj van? – Hiszen alig negyed órája váltak el. Elfelejtett volna valamit?

– Csak hiányzol – súgta Steve, mintha hatalmas titkot árulna el.

– Te is nekem. – A lány érezte, hogy nem hazudik, bármit megtett volna, hogy abban a pillanatban a szerelme karjai között bújhasson meg.

Hideg nedvességet érzett a combján, mire kiszakította magát az ábrándozásból, és bosszúsan lepillantott. Az az átkozott eperfagyi csöppent a nadrágjára, undok rózsaszín foltot hagyva maga után.

– Várj egy pillanatot, Steve!

Türelmetlenül szorította a telefont a füle és a válla közé, miközben a fagyhoz kapott szalvétákkal dörzsölte a foltot. Észre sem vette, amikor az Escort kormányát enyhén balra húzta.

– Történt valami? – hallotta Steve aggódó hangját.

– Nem, csak...

Az éles dudálásra felkapta a fejét, majd ijedten jobbra rántotta a kormányt, mikor meglátta, hogy a szemben lévő sávban halad. Túl késő volt.

Talán tíz centi kellett volna még – villant át az agyán, aztán az ütközés következtében mintaszerűen átrepült az Escort szélvédőjén.

A vonal másik végén Steve csak egy borzalmas csattanást hallott.

Első fejezet

Simon atya mindig azt hitte, hogy idősebben, számtalan sikeres küldetéssel a háta mögött éri majd a végzete, soha még csak nem is gondolt rá, hogy alig fél évvel az áthelyezése után kerül sor erre, mielőtt még betölthette volna a harmincat. Vétkezett, ezt tudta jól, de úgy vélte, az Úr megbocsátja majd a bűnét, azonban nem akadt lehetősége feloldozást kérni. A Sötétség a nyomában volt, amióta becsukta maga után az ajtót.

Nem szokott félni, de szíve most fájdalmas tempóban vert a mellkasában, száján önkéntelenül is imádkozás buggyant ki, szinte érthetetlen hadarásban.

Komolyan azt hiszed, az Istened megvédbet tőlem, Simon? – hallotta a vérfa-gyaszto suttogást a fejében.

Felnyikkant, és gyorsabb iramra váltott. El kell érnie a kápolnába, mielőtt...

Méghogy szent hely! Oda megyek, ahová csak akarok, te is tudod, Simon – súgta a hang. – Ha nem hiszel nekem, ám legyen. A kápolnában is ráérek példát statuálni veled.

Simon atya most már szabályosan rohant, ezúttal nemcsak az Úr segítségéért fohászokodva, hanem azért is, hogy ott találjon valakit ezen a késői órán.

Valóban nem kellett volna elhagynod a celládat ma éjjel – mondta a Sötétség szadista nyugalommal. – Sosem tudtam megérteni, ti emberek miért ragadtok le a mi lett volna, ha kérdéseknél. Ha ez megnyugtat, azóta nem tetszel nekem, amióta először szemet vetettél arra, ami az enyém.

Az atya végre belökte a kápolna nehéz ajtaját. Odabent egy lélek sem tartózkodott, egyetlen gyertya sem égett, a rettegéstől össze-vissza doboló szívének és a Sötétség csak a fejében hallatszódó hangján kívül néma, szent csend honolt.

Mindazonáltal nem akartalak megölni, amíg meg nem érintetted, Simon.

A pap csak még jobban megrettent az utolsó mondatból kiérződő fékezhetetlen, gyilkos düh hallatán pedig a Sötétség még csak fel sem emelte a hangját, ugyanúgy suttogott, ahogy eddig, mégis valahogy iszonyatosabban.

– Kérlek! – adta fel a reményt afelől, hogy az Úr lesz a segítségére. Remegő lábakkal az oltárhoz botorkált, térdre vetette magát, és könyörögni kezdett. A Sötétségnek. – Kérlek, kegyelmezz! Megteszek akármit, könyörgöm! Irgalmazz!

Nahát, Simon, igazat beszélsz. Megtennél bármit? Hajlandó lennél még az áldozatra is?

– Igen, kérlek! Megteszem, hajlandó vagyok – sietett Simon atya a válasszal, miközben elfordult az oltártól. Olyan mélyre hajolt, hogy szinte érintette az orrával a földet, észre sem vette a Sötétség gúnyos felhangját.

De áldozat lenne-e, Simon? – töprengett amaz. – Áldozat-e, amit szívesen teszünk? Akartad ma éjjel, ne is próbáld tagadni!

– Dehogy... nem! – kiáltotta a pap holtra váltan. – Megesküdtem! Nekem...

Elég! Milyen kár, hogy a hazugságaid nem olyan élvezetesek, mint az az ártatlan, üde őszinteség. Állj fel, Simon! Ne kelljen kuporgó kutyaként végezned.